

unge Hr. Sidenius er hun andet end det villige Redskab, der børster hans Støvler og bringer hans Linned til Vask.

Imidlertid er Punschebollen og de sukkerbestrøede Æbleskiver kommen paa Bordet, og hermed har Festen naaet sit Højdepunkt. Først fornøjer man sig en Stund med Afsyngelsen af forskellige Selskabs- og Fædrelandssange, hvortil navnlig den lille Madam Fuss medbringer en højt beundret, om end ikke saa velklingende Diskant. Senere drikkes der »Mindebægre« for de i Aarets Løb afdøde fælles Venner, ét fuldt Glas for hver, ved hvilken Lejlighed det bestandig viser sig, hvor overvældende rig en Høst Døden har gjort i deres fjernere Bekendtskabskreds. Midt under denne Ceremoni forsvinder Trine lige saa ubemærket, som hun hidtil paa forskellig Maade har gaaet Gæsterne tilhaande, fyldt i Glassene, bragt Brød om, skiftet Tallerkener, pudset Lysene, skaffet Svovlstikker, udkradset Piber, fundet tabte Lommetørklæder og hentet Vand til Madammerne, naar nogen af dem begyndte at faa ondt eller at hikke. Efter at have forvisset sig om, at alle Gæsterne er forsynede, saa der foreløbigt næppe vil blive Brug for hende, gaar hun ud i Køkkenet, tænder her et Lys ved Gløderne paa den aabne Grue og begiver sig derpaa ned ad Husets smalle og stejle Trappe — en Slags Skibsstige — for at gøre i Stand til Natten i Hr. Sidenius' Værelser. Det er